

Lélio

KÖREN

Dödens kyla, gravens natt,
Tidens stegs eviga dån,
Svarta kaos där hoppet dukar under,
När, ack när, ska ni ta slut?
Levande! Alltid, alltid ska den glupska döden
Göra av er en ny festmåltid,
Utan att man på jorden någonsin tröttnar
På att ge föda åt dess hunger,
Utan att man tröttnar
På att ge föda åt dess hunger.
När då, gravens natt,
Tidens stegs eviga dån,
Svarta kaos där hoppet dukar under,
När, ack när, ska ni ta slut?

Låt oss forcera klippor och strömmar!

Kom an, dessa gråtande skönheter
Behöver tröstare;
Låt oss förvandla deras tårar till kärlekstörst,
Och ingå glada hymens band!
Till berget, till det gamla klostret
Måste var och en gå och biktas
Innan man skålar för sin mätress
Ur hennes älskares döds-kalle.

Ha! ha! ha! ha! ha! ha!

KAPTENEN OCH KÖREN

Trogna och ömma duvor,
Era riddare är döda!
Nåväl! Att dö för er var deras öde.
Trampa på deras gravar med lätta steg!
Inga fler sorgsna stunder för er,
Ära åt slumpen som för oss samman!
Ja, ja, vi ska dricka tillsammans
Ur era älskares kranium.
Tra la la la la la la la la lera.
Låt oss lämna landsbygden!
Den gamle eremiten väntar på oss.
Till klostret!

KÖREN

Kapten, vi följer dig, vi är redo.

KAPTENEN OCH KÖREN

Låt oss gå! Mot berget!